

[Lindinger.]

konflikt har fået lov at løbe så længe. Det er nemlig sådan, at mange medborgere ikke kan få stillinger, fordi der ikke er stillingsformidling for tiden. Mange medborgere bliver arbejdsløse, fordi man ikke har reklamemedierne. Jeg ved da udmærket godt, at for nogle her i tinget er reklame nærmest et uartig ord, en ting, som fordyrer en vare, men jeg vil alligevel have lov til at sige som censor i mange, mange år på handelshøjskolen, at reklame virker omvendt: det billiggør varen, og denne billiggørelse af varerne er vi udelukket fra i dag.

Jeg kan godt forstå, at fremskridtspartiet tager med i deres dagsordensforslag, at der bør være mulighed for at reklamere i de regionale radioer. Det er faktisk sympatisk, for det er en af de ting, vi mangler, og det går ud over beskæftigelsen, når virksomhederne ikke ved hjælp af de medier, der ellers har stået til deres rådighed, kan skaffe den omsætning, som er nødvendig for, at varerne kan produceres billigst muligt og samtidig også give størst mulig beskæftigelse.

Det er en konflikt, som har et trist perspektiv, fordi den ikke kan løses på en måde, som gør alle glade, altså med en slags helhedsløsning; det er ikke muligt. Principielt må det være parterne selv, der løser konflikten, og det ligger jo også i SFs forespørgsel oprindeligt. Vi mener også, at det bør være parterne selv, og desværre, kan man sige, burde disse dagsordensforslag slet ikke være fremsat, fordi vi netop i dag og måske i morgen og i overmorgen befinder os på et af de mest kritiske tidspunkter under de igangværende forhandlinger. Derfor havde jeg i og for sig gerne ventet til næste uge. Men nu kommer regeringen med et udspil, og så har vi sammen med andre partier været med til at give dette uspil en form, som vi føler kan give bredere tilslutning i dette ting. Vi har ikke i mit parti kunnet støtte venstres ændringsforslag, selv om det har taget en hel del af, skal vi sige fællesdagsordenen med, fordi vi ikke kan gå med til, at der, som også hr. Ninn-Hansen så rigtigt udtrykte det, fra denne talerstol skal foretages nogen fordømmelse. Vi vil ikke være med til at fordømme nogen herfra, det er retten, der behandler denne sag for tiden. Derfor har vi, selv om vi har sympati for forslaget, ikke kunnet følge venstre på grund af den form, de har givet det. Vi mener, at udformningen nu er sådan, at den viser respekt for de parter, der forhandler, og

jeg vil blot sige, at vi håber ikke, at forhandlingerne kommer til at trække ud. Ifølge den form, som dagsordenen nu har fået, udtrykker man forventning om, at forhandlingerne hurtigt fører til et positivt resultat, og man opfordrer regeringen til nøje at følge udviklingen og ikke mindst løbende at underrette folketingets arbejdsmarkedsudvalg herom. Det er den baggrund, på hvilken CD kan anbefale alle i dette ting, for den sags skyld også venstre og kristeligt folkeparti, at stemme for den dagsorden, som socialdemokrater, konservative, radikale og mit parti er blevet enige om.

Jørgen Jensen (DKP):

Vi forstår godt tanken med SFs forespørgsel, at man her skulle kunne pålægge regeringen og socialdemokratiet ikke at gentage det, der er blevet gennemført ved denne overenskomstforhandling. Men jeg tror, at formerne for indgreb har været så mangfoldige, og at der også fortsat er muligheder, således at man også fra socialdemokratiets side kan tillade sig at sige, at man ikke vil gøre dette igen, men at man vil finde på nye former for indgreb.

Når jeg nævner socialdemokratiet, er det absolut ikke, fordi jeg glemmer, at der er partier i dette ting, som åbenlyst har det som erklæret mål at gennemføre tvungen voldgift og, som hr. Ninn-Hansen lige sagde, sikre, at det er overordnede hensyn til landets økonomi og kapitalhaverne, der bliver taget, før man giver frie forhandlinger.

Må jeg først komme med et par bemærkninger om, hvad der ligger i udtrykket frie forhandlinger. Det er retten for arbejderklassen til at formulere de krav, man mener er nødvendige i den givne situation. Det vil sige, at de erfaringer, som man har på arbejdspladserne både for overgreb, for manglende mulighed for at få indrømmelser og økonomisk for prisstigninger, har man lov til at rejse som krav.

Jeg tror, der er mange, der, hvis de ville sætte sig ned og læse overenskomsterne igen, som de er affattet i dag, ville blive slået med forfærdelse over den manglende retstilstand for arbejderne på mange områder. Jeg har sagt det mange gange, at de arbejdere, som bliver udsat for en afskedigelse, hver gang forbavses over, hvor lidt ret de egentlig har ifølge overenskomsterne. Men heldigvis er det den største del af arbejderklassen, som ikke kommer ud for uretfærdighederne, derfor ser de dem ikke. Sådan er der mange andre om-